

La finestra oberta

MARIAN
SANCHIZ

I tu què fas, que no fas res

L'assetjament escolar sempre ha existit en diferents formes i en diferents cultures al llarg de la història. Tots els adults hem estat adolescents i en algun moment de les nostres vides ens hem hagut de defensar puntualment (i subratllo puntualment) d'un algun atac per part de companys d'escola. Tot plegat no és nou i estic segura que el lector o la lectora es pot identificar plenament.

Ara bé, el comportament repetitiu i agressiu que pot existir per una persona o un grup de persones (gairbé sempre capitanejada per una en concret), no només és assetjament, sinó que és d'una crueltat brutal.

Actualment, el criteri de l'alumne i dels pares té infinitament més pes que no pas el del professor o el de la direcció dels centres. I els adults (generalment docents) que expliquen i argumenten aquests fets, es troben amb el desacord o la defensa dels agressors i els pares.

El context en què es mou la persona que assetja de manera cruel és intencionat amb l'únic objectiu de causar mal o humiliació (que per un jove és el mateix) a una altra persona o grup de persones que considera vulnerable, feble, i per tant que es pot convertir en el sac d'entrenament de boxa per aquell que vol demostrar que és més fort.

Perquè ningú està fora de perill davant de l'assetjador de l'escola. N'hi ha prou que algú no li rigui les seves gràcies perquè automàtica-

ment es converteixi en la seva víctima (inclús qualsevol que estigui en el seu grupet de palmeros).

No es tracta de ser més lleig, menys intel·ligent o menys interessant... es tracta de considerar-lo una amenaça per l'assetjador. Perquè l'assetjador, com té una autoestima molt fràgil, necessita reforçar-la a través de sotmetre i dominar els altres. I aquesta és la seva única seguretat: el domini.

L'exposició a la violència als mitjans de comunicació o en la vida real també propicien el comportament agressiu de la persona assetjadora. I no parlem de les xarxes socials i de les falses notícies que a certes edats (i a d'altres de més adultes) que s'aplaudeix, es comparteix i s'intenta imitar. I no ens enganyem, perquè no cal dissimular que els joves utilitzen les xarxes socials a l'escola, durant les classes i allí on convingui i els deixin tenir accés.

No hi ha res més insuportable per un escolar, res que li faci més pànic que veure's exclòs d'un grup de persones. Per això l'assetjament comporta un ternari format per agressors, la víctima i un grup d'espectadors silenciosos. El desig d'aquests últims és clar: callar per no conver-

tir-se en víctimes. Per tant, les regles del joc de l'assetjador són de: 2 a 1 a favor seu.

Aquest és un sentiment terrible pels joves, que no entenen què han de fer perquè l'acceptin al grup de referència, amb el qual ha de conviure durant moltes hores al dia i durant molts dies a la setmana.

Així, l'escola, on ha d'existir un ambient segur i respectuós, es pot convertir en la presó per alguns joves que no entenen què han fet per merèixer el tractament que reben ni tampoc tenen eines per lluitar contra el maltractament que pateixen.

Ja podem parlar de protocols, de seguiment, de conciliació... però el jove que pateix assetjament està convivint amb el seu botxí i les actuacions han de ser pràcticament immediates.

I com diu la cançó de l'Esther Brid, si no fem res, si callem, si mirem cap a un altre costat, o si esperem gaire, tot hom es converteix en còmplice d'assetjament... com també de les terribles conseqüències. Hem de canviar les regles del joc: 2 per les víctimes i 1 pel botxí... a veure qui surt perdent. ≡
Membre de la CPN de Progressistes-SDP